

må ske med den största grannlagethet. Vad samlingens musik beträffar, så säges denna ofta vara en reproduktion av musiken i koralboken av 1846. Samlingen omfattar 259 n:r, bland vilka de 23 sista ej äro beräknade för den allmänna gudstjänsten utan för samkväm av mera enskild och familjär art. Bland lutherska pastorer, som ej förut blivit nämnda som författare av religiösa sånger, må nämnas *I. I. Hosemann* († 1886) och *Ch. Pfender*. Den sistnämnde, som även var medlem av kommissionen, har i förening med Th. Monod översatt Luthers Ein feste Burg ist unser

Gott. Ej heller må glömmas de vackra bidrag, som *Mme. Roerich* lämnat denna samling.

Härmed avslutas denna översikt av den evangeliska diktningen i Frankrike. Syftet med densamma har varit att i någon mån förbereda översättningen av en del franska cantiques, som äro kära minnen från forna dagar i Paris och Genève. Må det alltjämt kunna sägas om denna diktning, som det heter i den sista upplagan av den fransk-lutherska sångboken: Oaktat alla växlande upplagor den gamla kärnan består!

A. E. Friedlander.

Franska evangeliska sånger i svensk översättning.

Théodore de Bèze.

1.

Vous qui sur la terre habitez (Dav. Ps. 100).

I, som på denna jorden bon,
Högt jublen inför Herrens tron
Och prisen under helig fröjd
Vår Gud, som bor i himlens höjd.

I dag i templet träden in
Med lovsång och ett tacksamt sinn,
Och firen där hans dyra namn,
Så ärorikt, vår frälsnings hamn.

Han råder över varje land
Och har oss skapat med sin hand,
Ett folk, som blivit honom kärt,
En hjord, som vård han städs beskärt.

Vår Gud allt gott åt oss beskär
Och trofast i sin kärlek är,
Förlåter fel, från år till år
Hans rika nåd mot oss består.

2.

J'aime mon Dieu (Dav. Ps. 116).

Min Gud jag håller kär, ty han mig hulptit har;
Hans hjälp har visat, att min bön han velat höra
Och haft för mina suckar städse spänt sitt öra,
Jag honom vill åkalla alla mina dar.

Jag hade icke ro, ej lugn på denna jord,
Av dödens band jag redan omvärvd var, mitt hjärta,
Av ångest fattat, led den allra största smärta;
Då sände honom jag min bön med dessa ord:

»Ack, fräls mig från den fara, vari stadd jag är!»
 Ifrån den stunden i de dagar, som ha farit,
 Han nådefull och hjälpsam mot mig städse varit
 Och lindrat mina sorger och bekymmer här.

Jag nära döden var, blev svagare alltmer,
 Men Gud, som jag åkallat, hjälp och tröst mig sände.
 Till ro och lugn, min själ, du åter nu dig vände,
 Ty Herren visat, att i nåd till mig han ser.

Din starka allmaktshand har räddat mig från död
 Och torkat mina tårar. Vad du än mig skickar
 I livet, trygg jag vandrar under dina blickar;
 Du är, o Gud, i allt mitt liv mitt säkra stöd.

Hur skall jag vedergälla det goda, du mig gjort?
 Jag frälsningsbägaren i handen nu vill taga,
 Må lovets offer, som jag frambär, dig behaga
 Och må din godhet här förkunnas på var ort.

Jag städse akta vill uppå din helga lag,
 Din ära prisa och din stora makt åkalla,
 Och full av tacksamhet, min röst skall inför alla
 I helig lovsång höras varje levnadsdag.

B. Pictet.

1.

Faisons éclater notre joie (julsång).

Nu fröjden er, I jordens länder,
 Och prisen vår välgörare,
 Den evige nu till oss sänder
 Sin älskade som frälsare.
 Ett gudabarn oss fött har blivit,
 Utav en jungfru kysk och skär;
 I dag har Gud sin son oss givit,
 Som återlost oss alla här.

Som boning blott ett stall han äger,
 Hans vagga blott en krubba var,
 Men över detta arma läger
 En stjärna strålar ny och klar.
 Bland helga änglar stor är fröjden,
 Hör, hur de sjunga nattetid:
 »Vår Gud ske ära uti höjden,
 På denna jorden vare frid!»

Den största makt skall han förena
 I sig med all vår bräcklighet,
 Och gudomsväsendet, det rena,
 Med all vår svaga mänsklighet;
 Ett ringa barn han synes vara,
 Och tjänarskepnad re'n han bär,
 Men dock sin storhet uppenbara
 Han vill för den, som ödmjuk är.

Låt oss nu nalkas med de visa
 Den boning, där hans krubba står.
 Och må vår hyllning där bevisa,
 Att den av hjärtat även går;
 Ej guld och rökelse må bliva
 De skänker, som man honom ger,
 Men må vi våra hjärtan giva
 I tro och kärlek mer och mer!

2.

Béni soit à jamais (Luk. Ev. 1: 68).

Högtlovad vare städs vår Gud i Israel,
 Som givit oss allt gott och sörjer för vårt väl!
 Han, rörd av våra bönerop och vårt elände,
 Vid varje nöd sig som vår fader alltid kände.

Jag är, o Herre, i din makt.

Med känsla.

H. Albert, 1648.

Mezza voce.

Sopran I.

1. Jag är, o Her - - re, i din makt,
 2. Vem har jag, Her - - re, ut - om dig,
 3. Du är min tröst, min del, mitt allt.

Sopran II.

1. Jag är, o Her - - re, i din makt, du
 2. Vem har jag, Her - - re, ut - om dig, när
 3. Du är min tröst, — min del, mitt allt. At

Alt.

1. Jag är, o Her - - re, i din makt,
 2. Vem har jag, Her - - re, ut - om dig,
 3. Du är min tröst, — min del, mitt allt.

Tenor.

1. Jag är, o Her - re, i din makt, du
 2. Vem har jag, Her - re, ut - om dig, när
 3. Du är min tröst, min del, mitt allt. At

Bas.

1. Jag är, o Her - re, i din makt, du
 2. Vem har jag, Her - re, ut - om dig, när
 3. Du är min tröst, min del, mitt allt. At

du har mig hit till da - gen bragt,
 när jag är stadd på dö - dens stig?
 At dig jag har mig an - be - fallt.

har mig hit till da - gen bragt, du
 jag är stadd på dö - dens stig? Ack,
 dig jag har mig an - be - fallt. Hos

du har mig hit till da - gen bragt, du
 när jag är stadd på dö - dens stig? Ack,
 At dig jag har mig an - be - fallt. Hos

har mig hit till da - - gen bragt,
 jag är stadd på dö - - dens stig?
 dig jag trygg mig an - - be - fallt.

— har mig hit till da - gen bragt, du
 — jag är stadd på dö - dens stig? Ack,
 — dig jag har mig an - be - fallt. Hos

du huld-rikt up - pe - håll - lit li -
 Ack, blott hos dig jag tröst kan bi -
 Hos dig jag till - för - sikt kan fin -

huld - rikt up - pe - håll - lit li -
 blott hos dig jag tröst kan bi -
 dig jag till - för - sikt kan fin -

huld - rikt up - pe - håll - lit li -
 blott hos dig jag tröst kan bi -
 dig jag till - för - sikt kan fin -

du huld-rikt up - pe - håll - lit li -
 Ack, blott hos dig jag tröst kan bi -
 Hos dig jag till - för - sikt kan fin -

huld - rikt up - pe - håll - lit li -
 blott hos dig jag tröst kan bi -
 dig jag till - för - sikt kan fin -

poco più f

vet. Du kän-ner mi - na da - gars tal.
 da. Vem är som vid min si - da står,
 na. Här skall ej nå - gon natt och nöd

poco più f

vet. Du kän-ner mi - na da - gars tal.
 da. Vem är som vid min si - da står,
 na. Här skall ej nå - gon natt och nöd

poco più f

vet. Du kän-ner mi - na da - gars tal.
 da. Vem är som vid min si - da står,
 na. Här skall ej nå - gon natt och nöd

poco più f *espr.*

vet. Du kän-ner mi - na da - gars tal. Hur
 da. Vem är som vid min si - da står, när
 na. Här skall ej nå - gon natt och nöd ej

poco più f *espr.*

vet. Du kän-ner mi - na da - gars tal. Hur
 da. Vem är som vid min si - da står, när
 na. Här skall ej nå - gon natt och nöd ej

espr.

Hur jag från den - na sor - ge - dal
när mänsk - lig makt ej mer för - mår
ej ån - gest el - ler kval och död

espr.

Hur jag från den - na sor - ge - dal
när mänsk - lig makt ej mer för - mår
ej ån - gest el - ler kval och död

espr.

Hur jag från den - na sor - ge - dal
när mänsk - lig makt ej mer för - mår
ej ån - gest el - ler kval och död

jag från den - na sor - ge - dal
mänsk - lig makt ej mer för - mår
ån - gest el - ler kval och död

jag från den - na sor - ge - dal
mänsk - lig makt ej mer för - mår
ån - gest el - ler kval och död

skall vand - ra står hos dig be - skri - vet. När
och jag med dö - den mäs - te stri - da? Vem
nu mer mig kun - na ö - ver - vin - na, ty

skall vand - ra står hos dig be - skri - vet. När
och jag med dö - den mäs - te stri - da? Vem
nu mer mig kun - na ö - ver - vin - na, ty

skall vand - ra står hos dig be - skri - vet. När
och jag med dö - den mäs - te stri - da? Vem
nu mer mig kun - na ö - ver - vin - na, ty

skall vand - ra står hos dig be - skri - vet. När
och jag med dö - den mäs - te stri - da? Vem
nu mer mig kun - na ö - ver - vin - na, ty

skall vand - ra står hos dig be - skri - vet. När
och jag med dö - den mäs - te stri - da? Vem
nu mer mig kun - na ö - ver - vin - na, ty

dim. poco a poco

du till dig upp-tar min själ, det vet du,
 är som hopp åt mig be-skär om du ej
 här i li- - vet är jag din. I dö- - den

dim. poco a poco

du till dig upp-tar min själ, det vet du, fa -
 är som hopp åt mig be-skär om du ej vid -
 här i li- - vet är jag din. I dö- - den blir -

espr. *dim. poco a poco*

du till dig upp-tar min själ, det vet du, fa -
 är som hopp åt mig be-skär om du ej vid
 här i li- - vet är jag din. I dö- den blir

dim. poco a poco

— du till dig upp-tar min själ, det vet —
 — är som hopp åt mig be-skär om du —
 — här i li- - vet är jag din. I dö -

dim. poco a poco

du till dig upp-tar min själ, det vet —
 är som hopp åt mig be-skär om du —
 här i li- - vet är jag din. I dö -

p *pp*

fa - der, mer än väl. —
 vid min si - - da är? —
 blir du e - - vigt min. —

p *pp*

- - der, mer än väl. —
 — min si - - da är? —
 — du e - - vigt min. —

p *pp*

der, mer än väl. —
 min si - - da är? —
 du e - - vigt min. —

p *pp*

— du, fa - der, mer än väl. —
 — ej vid min si - - da är? —
 — - den blir du e - - vigt min. —

(poco) *p* *pp*

— du, fa - der, mer — — — än väl. —
 — ej vid min si - - da är? —
 — - den blir du e - - vigt min. —

Han ofta har besökt sitt folk i flydda dar,
Och med sin starka arm han återlöst oss har;
Oaktat all vår synd han kärlek till oss hyser,
Och över oss rättfärdighetens sol nu lyser.

Vi se den solen sprida här sin rika glans
Från höjden, vartill ännu ej en like fanns,
Den skingra skall, varthän den ställer färden,
Det djupa mörker, som har vilat över världen.

De folk, som suttit uti dödens skugga här,
Nu lyssna glada till den röst, som Herrens är,
Och skola lära känna vid hans ljus det klara
Den Gud, som deras frälsare och far vill vara.

Han in på fridens väg städs våra fötter för,
Och vad vi honom bedja om, han även gör.
Vi honom älska må, vårt hjärta honom giva,
Och under hans beskydd vi lyckliga då bliva.

A. E. Friedlander.

Instruktionskursen i kyrklig konst och kyrkovård i Örebro den 25—28 juli 1928.

Såsom en glädjande tilldragelse i vår materialistiska tid måste hälsas de bemödanden, som gå ut på att vid utställningar, som tillkommit för att främja det ekonomiska livet, ett allt bredare utrymme ägnas åt den andliga odlingen. Det skulle vara att svika sin uppgift, om icke kyrkan deltog i det folkbildnings- och uppfostringsarbete, som därvid bedrivs, varför det är alldeles i sin ordning, när Svenska kyrkans diakonistyrelse till en av sommarens utställningsstäder ordnade en utställning av äldre kyrklig konst och i samband därmed inbjöd till en instruktionskurs i kyrklig konst och konstvård.

Som bekant är det icke första gången som kyrkliga konstföremål från skilda håll sammanförts och blivit utställda. Men har huvudintresset vid föregående tillfällen varit riktat på att huvudsakligen visa föremål, som stå högt i konstnärligt avseende och att fästa uppmärksamhet på de värden, som de kyrkliga konstskatterna representera, så hade man denna gång i främsta rummet sökt giva en instruktionsbild av den behandling, som förr kunnat komma dylika konstföremål till del, och av den behandling, som enligt nutida restaureringsprinciper ägnas dem. De utställda föremålen kunde med hänsyn härtill uppdelas i tre slag: 1) icke-konserverade, 2) enligt äldre principer konserverade samt 3) efter nutida principer restaurerade. För belysning av restaureringsmetoderna hade en del föremål utställts endast till hälften restaurerade, varvid å ett och samma föremål kunde förekomma en sammanställning såväl av grupperna 1 och 3 som av grupperna 2 och 3. Detta sätt att gå till väga är ägnat att låta